

[Erik Eriksen.]

handlet særlig indgående. Jeg skal ikke her komme ind på de mærkværdige forsøg — har jeg vel lov til at sige — som i forbindelse med regeringens forslag gøres fra socialdemokratisk side på at vise, at det netop var det, som den højtærede statsminister gik ind for, da han talte i radioen aftenen før sidste valg. Hvis det var det, statsministeren tænkte på, da han holdt den radiotale, hvori han berørte skattefradragsretten, har han altså haft det kedelige uheld, at de fleste af os har forstået ham helt anderledes.

Jeg hæfter mig imidlertid ved den kendsgerning, at skønt den høje regering må vide, at der her i tinget, såvidt jeg kan skønne, er flertal for at bevare denne fradragsret, så foreslår den alligevel delvis at ophæve den. Dette er ret beset meget udfordrende af en mindretalsregering — meget udfordrende. Naturligvis har jeg bemærket mig de afsluttende bemærkninger, som finansministeren gjorde i sin tale, hvori han gav udtryk for, at regeringen ikke ubetinget vil fastholde forslaget om fradragsrettens beskæring, men at han er villig til at forhandle om en ordning, hvorved fradragsretten opretholdes.

Og lad mig da med det samme understrege, at for mit eget og for venstres vedkommende er skattefradragsrettens opretholdelse en forudsætning for, at vi i det hele taget kan og vil gå ind i en forhandling. Jeg vil gerne have dette sagt allerede nu og sagt så tydeligt, at ingen misforståelse skal være mulig. Vi kan hverken lokkes eller trues i den forbindelse.

Et vigtigt punkt i begrundelsen for forslaget om afskaffelse af fradragsretten for statsskatten er — og det er jo udførligt omtalt i finansministerens redegørelse, også understreget af den ærede socialdemokratiske ordfører (Hans Knudsen) i dag — muligheden, siger man, for herigennem at opnå en lempeligere beskatning af indtægtsstigning. Den redegørelse, der findes i bemærkningerne, indeholder bl. a. en tabel — som det også er omtalt — og den viser, hvilke forandringer forslagene gør i denne henseende. Men de procenttal, som er angivet her, viser kun — og det er også udtrykkelig nævnt i redegørelsen — hvad indkomstforøgelsen

beskattes med i det første skatteår efter indtægtsforøgelsens indtræden.

Ifølge denne tabel beskattes enhver indtægtsstigning, det være sig for de mindste, de mellemstore eller de største indtægter, langt hårdere i øjeblikket, end de vil blive beskattet efter regeringens forslag. Men hvis nu ministeren var gået videre og havde undersøgt, hvad den reelle beskatning af indkomstforøgelser udgør efter de nugældende regler, og hvad de ville udgøre efter forslagene, så ville billedet blive væsentligt ændret. Ministeren anfører, at mange skatteydere sikkert vil hæfte sig ved den skatteforhøjelse, der fremkommer det første skatteår. Men selvom det nu måtte være tilfældet, turde det dog have været af interesse at få at vide, hvad en rigtig bedømmelse af forholdet viser, og en sådan bedømmelse kan foretages ved en bearbejdelse af tallene i tabellerne 5, 6 og 7 i redegørelsen. Disse tabeller viser, hvad skatterne udgør på de forskellige indtægtstrin, når skattefradraget, altså henholdsvis det nuværende fulde skattefradrag og det foreslåede begrænsede fradrag for kommuneskat, er udnyttet bedst muligt, det vil sige, når indtægten gennem nogle år har været konstant. Ved at sammenligne, hvad skatten efter disse tabeller udgør for to på hinanden følgende indtægtstrin, får man et nøjagtigt udtryk for, hvad det i virkeligheden koster at forøge sin indtægt, idet der herved tages fuldt hensyn til skattefradragets betydning såvel efter de nugældende som efter de foreslåede regler.

For et københavnsk ægtepar uden børn viser tabel 5 eksempelvis, at skatten af en skattepligtig indtægt på 13 750 kr. ifølge forslaget skal udgøre 2 777 kr., medens den af det nærmeste højere indtægtstrin på 17 950 kr. skal udgøre 4 287 kr. Det vil sige, at indtægtsforøgelsen på 4 200 kr. koster 1 510 kr. i skat eller ca. 36 pct. En tilsvarende indtægtsforøgelse på samme indtægtstrin koster ifølge tabellen efter de nugældende regler 1 575 kr. eller 37½ pct., altså praktisk talt det samme. Ser man på tabellens nærmeste indtægtsinterval, altså fra 17 950 kr. op til 25 650 kr., d. v. s. en stigning på 7 700 kr., er skattestigningen efter forslaget 4 019 kr. eller 52 pct., men efter de nugældende regler kun 3 307 kr. eller 43 pct.